

tamadres.com

tamadres.com

PİRAYE

1966 yılında İstanbul'da doğdu. Üsküdar Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi mezunudur. Reklam sektöründe müşteri hizmetleri ve yönetimi alanında çalıştı. İnsan zihni, düşünce sistemleri ve uyanış odaklı farklı metodlar üzerine pek çok eğitime katıldı ve araştırmalar yaptı. Zihin konusunda edinmiş olduğu bilgileri, ulaştığı anlayışı ve geliştirdiği yöntemleri nefes ile birleştirerek kendi dönüşümünü yaşadı. Halen oluşturduğu "Özgür Zihin, Özgür Nefes" programıyla bireysel ve kurumsal eğitimler vermeye devam ediyor.

www.delphinpiraye.com

www.instagram.com/delphinpiraye

Seyir

© 2019, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

*Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.
Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.*

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Fatma Aktaş

Kapak Tasarımı: Füsun Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Alfa Grafik

ISBN 978-605-2182-73-4

1. Baskı: Kasım 2019

49-54. Baskı: Şubat 2021

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

PİRAYE

tamadres.com

“Seyir eden misin,
seyreden mi bu âlemde?”

tamadepes.com

Tıpkı yaşamda olduğu gibi,
bu hikâyede de karakterler ve olaylar kurgu,
yaşanan deneyimler ise gerçektir.

TEŞEKKÜR

Birkaç yıl önce çıktığım *Seyir* yolculuğu tabii ki öncelikle beni halden hale sürükleyen bir macera oldu. *Seyir*, yaşamımla içiçe, kendi kendini bana çözdüre çözdüre yazdırdı. Tabii ki yalnız değildim bu süreçte. Bu nedenle varlıklarıyla bazıları bu sürece sebep bazıları da bu macera dolu günlerde büyük destek olmuş dostlarımı anarak, teşekkürümü sunarak layıkıyla tamamlayabilirim *Seyir* maceramı.

Delphinmind, her gün bana kendimi gerçekleştirme fırsatı veren bereketli topraklarımdır benim. *Seyir*'de onun topraklarına ekip büyütüğüm tohumlardan biridir aslında. Bu topraklarda düşlerimi oldurmayaya başladığım ilk günlerde, “Ben de varım” diyen beş cesur kadın da istediklerime, yaratacağı sonuçlara, düşümün her ayrıntısına inanarak yanımda yer aldı. Onlar bana, düşüme destek oldular: Sevgili Rüksan Mumcu; Didem Uygan, Damla Yılmaz, Lena Boynuinceoğlu ve Yıldız Duba. İyi ki vardınız, iyi ki varsınız. Teşekkür ederim. *Seyir* sizindir de aslında.

Özgür Zihin Özgür Nefes programının her mezunu, yetinmeyip Delphinmind ekibine katılan her Özgür Zihin Özgür Nefes koçu iyi ki geldiniz; *Seyir*, sizin de seyrinizdir, sonsuz teşekkürlerimi kabul edin.

Arkadaş kelimesi çok küçük yaşlarda anlam yüklenmeye başlayan kelimelerden. Bu kelimeyle ilk özdeşleştirilen yüzler de, bir başka arkadaş olur yaşam boyu. Farklıdır çünkü hem eskidir, hem yenilenir senle her an. Hem hatalarıdır paylaştığın, hem başarılarıdır birlikte zıp zıp zıpladığın. Hem küçük olursun onunla, hem büyük. Çocukluğu da paylaşmışsındır, koca kadın olmayı da. Ve onunla fark edersin her yaşta esasında aynı ikilinin yan yana nefes aldığını da. Hele bazısı öyle yazılmıştır ki alınına, yıllarca kendi kaybolmuşluğunda, herkes gibi ondan da saklanmış olsan da, gerçeğe yürümeye başladığında yanı başında ye-

niden beliriverir. Oraya onsuz gidemeyeceksindir, mümkün değildir. Her an, her nefeste bu yolculukta yanı başında yerini alır. Sevgili Sibel Akıncı, evet, yanı başımdasın şükür. Dostluğun her gün şükrettiğim kıymetimdir. *Seyir* sensiz ne mümkün? Teşekkür ederim.

Bir de bir anda yaşamda beliren, ama dostluğu, desteği ile yerleri yerinden oynatanlar vardır. Öyle bir gelirler ki vakit gelince, onlardan sonrası yepyeni ufuklardır. Yeni capcanlı güçtür onlar, yeni koskoca bir sevgidir, yeni benzersiz bir enerjidir. Varlıkları senin yoluna taptaze ekilen koca bir inançtır. ‘Sanki hep vardın’ dedirtecek kadar tanıdık olsalar da tam zamanında ortaya çıkan, karşısında kimsenin duramayacağı keskinlikte bir dönüşümdür onlar. Sevgili Esra Yakupoğlu, *Seyir*’in ilk okuyucusu, Delphinmind’in bir tanesi, yoldaşım... Teşekkür ederim, *Seyir* seninle yaşam buldu, iyi ki geldin.

Bazı dostlar vardır ki onlar seni görürler, gerçekten görürler. Sonra seni o gördükleri yere taşımak için ellerinden ne gelirse ortaya koyup, seni de coşturarak illa ama illa oraya yönlendirirler. Onlar itici kuvvet, vazgeçmemeyi hatırlatan elçilerdir. Sevgili Ebru Kohen. Teşekkür ederim.

Seyir’in kahramanlarından biri olan ‘Dost’ adlı Labradora ilham olmuş olan sevgili dört bacaklı, koskoca kalpli oğlum Jethro’m. Sen kalbimi açmasaydın bunların hiçbiri zaten olmazdı. Hele son nefesini verdiğinde sana verdiğim söz olmasaydı, *Seyir* inan olamazdı. Jethro’m iyi ki varsın, bak, sözümü tuttum, *Seyir* burada.

Jethro’nun askerleri: Yadigarı Enzo oğlum ve özlemine merhem olmaya gelen kızlarım Elsa,

J-lo ve Lucy. Kalbim sizlerle her an daha büyüyor, yaza yaza geçirdiğim onlarca uykusuz gece, sayısız gün sizlerle yaşandı, atlatıldı. Yanımda sizlerin sevgisiyle her satır hayat buldu. Sağ olun.

Ve kardeşim, canımın canı, sırdaşım, tarifsiz sevgim, gözümün bebeği Sitare. Sensiz Piraye’nin yaşamı toptan eksik olurdu zaten. Yaşamımın bir yeri değil, her yeri senin sevgin ve desteğinle örülü. Kendimden ayrı bilemediğim, sadece aynı karmı değil, yaşamı, en “yok” olduğum günlerde de, “Varım” dediğim o ilk günden beri de an be an birlikte paylaştığım, can yoldaşısın. Hep en çok bana inanandın. *Seyir*

en çok bu inancına bir teşekkürümdür. En yok olduğum günlerde, gözlerinde var olabileceğimi görebilmiş olmaya minnettarlığımıdır.

Ve oğul. 28 yıl önce bir küçücük çocuk elinde feneri ile düştü önüme. “Kimsin sen?” diye sorduğumda, gülümsedi. “Biz bir takımız artık” dedi ve elindeki feneri öne doğru sallayarak “hadi gel benimle” diye ekledi. Yürümeye başladım onunla. Dünya beni onun annesi bildi oysa o benim yol gösterenim, gerçeğe yürüyüşümde her gün bir adım, bir adım daha iteleyendim. Pek çok anda, zihnimin girdaplarında debelenirken yaşamdan vazgeçmemek için tek sebebidim. Hikâyelerimden beni uyandırmada en büyük rehberim, aşılması en zor tepelerim, devam edebilme gayretim, dünyaları aşan sevgim. Yılmaz Efe, fenerinin ışığı olmasaydı o karanlık yolları, yılları yürüyemezdim. Gerçeğe gözlerimi açtığım günden beri de, her çözdüğüm nokta, senin fenerini daha da parlatıp kendine özgürleşmeni sağlamak için. Her çözülen yamak, en çok sana anlatmak, en çok senin yolunu kolaylamak için oğul. Sen hep en büyük, en gerçek sebebimsin. Lütufsun bana... *Seyir* varsa sayende var. On yüz milyon bin teşekkür versem yetmez ki sen gibi evlada.

Sevgili Alfa Yayıncılık, Vedat bey, sevgili editörüm Arzu Çağlan, yıllar önce bir çevirmeniniz olarak yürüdüğüm Alfa koridorlarında bugün bir yazarınız olarak yürüme deneyimini bana hediye ettiniz, ne kıymetli bir bilerseniz. Sağ olun. Var olun. Binlerce teşekkür.

Ve sevgili okuyucum... *Seyir* senin için yazıldı. Yaşamımı nihayet gerçekten ve gerçekte yaşamaya başlayabilmeni tetiklemek niyetiyle yazıldı. Her bir sayfasında yer alanları sana anlatmak için içimde yanıp tutuşan bu aşk olmasaydı, bu kitap mümkün değil olmazdı. Bu büyük AŞK için de önce O'na ve sonra sana teşekkür ediyorum.

Yılmaz Efe'me,
Her an "gerçekten ve gerçekte"
yaşamam niyetiyle...

Hiç korkmamış olsaydım keşke.
Hiçbir korkuyu tatmamış olsaydı bilincim ve bedenim.
Korunmaya ve savunmaya gerek duymasaydım.
Korkuyu bilmeyen canımın istediği gibi davranıp, korkuyu bilmeyen canımın istediği gibi konuşsaydım.
Gerçekten nefes alabilseydim her an.
Gerçekten yaşayabilseydim.
Ben olsaydım sadece, en doğal halimle.
Gerçekte yaşayabilseydim keşke.
Öyle uyansaydım her sabah; öyle tat alsaydım, öyle dokunsaydım, öyle koklasaydım tüm kokuları, öyle duysaydım sesleri... Öylece, kendime özgünlüğümle ve özgünlüğümle olsaydım bu dünyada, bu rüyada.
Kendine özgü, özgün ve özgür.
Var olsaydım.
Olabilir miyim?
Keşke...

tamadres.com

1 Kurban

“Her şey, onlar böyle olduğu için böyle...”

tamadres.com

“Şimdi” denen zamanda...

Gözlerimi açıyorum ve hatırlıyorum: Bugün evleniyorum. Başımı yana çevirip bakıyorum, yatakta yalnızım. İyi, daha iyi... Yanımda sadece “sınır yastıkları” var. Yatağın ortasında uzunlamasına konulmuş yastıklar. Gecenin bir vakti uykuda iken, herhangi bir şekilde ona değdiğim zaman öfkeyle uyanıp bana bağırmasın diye koymasına göz yumduğum yastıklar... Bıkkınlıkla içim burkuluyor.

Boş ver sen, hadi kalk, bugün evleniyorsun az kaldı bak. Yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin, boş ver yastığı filan.

Gerçekten de evleniyorum. Nihayet... Kazıya kazıya, uğraşa uğraşa geldiğim o günün sabahında, koca bir yorgunlukla banyoya sürüklüyorum kendimi. Aynaya baktığım an nefesim tıkanıyor, gözlerimle karşılaşmaya tahammülüm yok. Boynumdan aşığı yok sanki, geriye neredeyse bir kafa kalmış sadece, o kadar hissetmiyorum kendimi... Sadece bu düşünceler, bu başım... Boşlukta hareket eden bir kelle gibi.

Tekrar bakmaya çalışıyorum aynaya. Gülümsemeye çalışıyorum. *Oldu bak, evleniyorsun!* Bir ölü balığın gözleri gibi gözlerim. Donuk, bomboş... Kendimi bildim bileli, benimle büyüyen bu eksiklik hali. Eksikliğin boş gözleri. Kendime baksam da bir şey göremiyorum ki. Küçük bir kızken bunu ilk fark ettiğimde, şaşkınlıkla, kendime karşı bir bulantı duygusu kaplamıştı içimi. Eksiktim ben. Bir şeyler yoktu bende, ama ne? Olmayan her ne ise tam kalbimin orta yerinde, orada bir oyuk oluşturmuştu sanki. Bozuktum. Defoluydum. Üstelik utanç veren ve korkutan bir bozukluktu bu. Ne olduğunu tanımlayamadım, ama hep bildiğim bir şeyi tanımlamaya çalışmak da gerekmiyordu aslında. Vardı ve öyleydi işte. Sadece bu durumu hep düzeltmeye çalıştım. Tüm yaşamım boyunca tek amacım oldu bu. Hep kapatmaya çalıştım o oyuğu. Başlangıçta küçüktü tabii, olsa olsa bir yüzük kadardı çapı işte. Ama hep büyüdü, büyüdü. Büyüdüğü için içimde, ben olamadım ve sonrasında

bir şeyi tamlayamadım kendimde. Ne olmaya çalışırsam çalışayım, hep ondan dolayı eksik, ekside kaldım... Şimdi ise öylesine büyüdü ki, “Sen kimsin?” diye sorsalar, belki de “Oyuk!” diye tanımlardım.

Soyunup duşa giriyorum, uyuşmuş bir halde. Su akıp gidiyor üzerimden; sanki bana değmeden, değmeden. Kendimi alıp bir gelin yapmalıyım bugün. Onun karısı olmayı başarmalı, onun için değerli olmalıyım. Bana değer vermeli. Bu kadar şey yaptım, bu kadar dayandım.

O... Celal ve diğerleri... Onların sözleri, onların ilgisi, onların tanımları, onların yorumları... Hep başkalarının beni konumlamaları. Yaşamım boyunca hep adamlar için bir şey olma, onların verecekleri ile eksiden kurtulma çabamla, onlardan alabileceklerimi toplayabilmek için yaşadım. Madem eksiyim ben, bu eksikliği kapatacak olan malzeme başkalarında olmalı. Sevgi, ilgi, değer, anlayış, saygı vesaire vesaire... Efendilerim, bana bunları verebilecekler oldu her zaman. Peki ama nasıl alacaktım?

Ne istiyorlarsa onu yap, o ol!

Kurulanırken aynada yüzüme bakıyor ve gözlerime yerleşen o tuhaf ifade değişir mi belki, diye gülümsemeye çalışıyorum yalandan. Nafile... *Hazırlanmam lazım. Bu işi tamamlamam lazım. Bu işi, sona vardırمام lazım. Bir başarısam onunla evlenmeyi...* Ne olacak ne? Bu cümlenin gerisi gelmedi hiç, hiç duyamadım, ama cümlenin başını defalarca duyduğumu biliyorum: “*Bir başarısam onunla olmayı*”, “*Bir başarısam onunla sözlenmeyi, nişanlanmayı, evlenmeyi*”, “*Bir başarısam onu kendine âşık etmeyi*,” vesaire vesaire... Başka başka adamlar için başka başka yaşamlarda defalarca söylediğim, içeriği aynı cümleler... Her seferinde yaşanan son beni daha da eksik kılsa da, her seferinde aynı cümle ile bir daha düştüm yollara. *Bu sefer olacak, bir başarısam...*

Bir zamanlar gerçekten inanırdım; evlenmeyi başarısam, o yüzüğü parmağıma takmayı başarısam bir şeylerin farklı olacağına. Şimdi pek çok sözlenme, evliliğe varamamış nişanlar, sadece bir buçuk yıl sürebilmiş bir evlilik sonrası, artık o kadar da emin değilim. Fark etmiyor gerçi, çünkü sorgulamalar bu çekim karşısında çok çaresiz ve zayıf. Öylesi bir çekim ki bu, kontrolüm dışında hep aynı yöne savruluyorum. Tek yapabileceğim, olabileceğine bir kez daha inanmak. Belki, bu defa...

Otuz dört yaşındayım, gelin oluyorum bugün. Ölü gözlerimle kendime kaçamak bakıyorum bir kez daha aynada. Hazırlanmalıyım; mas-kemi takmalı, zırhımı kuşanmalı, sahneye çıkmalıyım. Her şey bana bağlı. Korkuyorum. Girmiş olduğum ve daha da derinlerine ineceğim cehennemi bilmeme rağmen, oraya gitmeyi başaramamaktan... Son anda bir salaklık, bir hata yaparak onun vazgeçmesine sebep olmaktan korkuyorum.

Dikkat et! Ne derse, ne yaparsa sus, sakın sesini çıkarma! Sus...

Susarım, o kolay. Susmayı severim ben. Susmanın yarattığı etkiyi, karşımdakinin tüm silahlarını o suskunlukla nasıl etkisizleştirebileceğimi iyi bilirim. Susmak ilerletmez anı, oracıkta dondurur. Karşıdaki ne yaparsa yapsın, ne kadar zorlarsa zorlasın, dayanıp sustuğum zaman donar her şey. Bir sonuca ilerlemez. Benim istemediğim bir sonuca ilerleyemez.

Yatak odasına geçip giyinmeye çalışıyorum. Yatak odası demeye bin şahit ister ya. Bir kilim, yamuk bir dolap ve yatak. Adamın evinde kalıyorum bir süredir. Ev Kuzguncuk'ta. Bana yabancı bir semtte, bana yabancı ve tuhaf bir evde yaşıyorum. Her şey dökük, derme çatma. Büyüdüğüm, alıştığım evlerden çok farklı. Gerçi önemi yok artık, onlarla hiçbir bağım kalmadı. Bu ine girebilmek ve yadırgamadan içinde yaşayabilmek için unuttum, unutmaya zorladım o yaşamları ve insanları.

Avrupalarda okutulmuş, iletişim yüksek lisansını Amerika'da tamamlamış Mina Akarca, üç aydır bu evde yaşıyor. Tam üç ay... Kısa gibi görünse de bana göre uzun zaman oldu, her şey "burası" ve "o" olalı çok uzun zaman... Adam artık her şeyi ve her yeri kaplıyor, ondan başka hiçbir şey yok. Şöyle bir dolanıyorum sessiz olmaya çalışarak ve evde olmadığını anlıyorum. Bir yere gitmiş belli ki. Cep telefonumda mesajımı buluyorum:

"Nikâh dairesine gitmek için saat 13.00'te gelip seni alacağım, hazırlanmış ol."

İçimde, bu mesajı yazarkenki öfkesini hissediyorum. Önemli değil, az kaldı. Saate bakıyorum, henüz yeterince vakit var. Kuaföre gidip saçımı, makyajımı yaptırmalıyım; sonra gelip kendi başıma bulup buluşturduğum o beyaz elbiseyi giymeli ve hazır olmalıyım. Ağır ağır

giyiniyorum ve eksikliğin yokluğa evrildiği bir hal içinde evden dışarı çıkıyorum.

Eş zamanda...

Uzun beyaz saçlarını bir saç lastiği ile arkadan toparlayarak hevesle oturdu yazı masasına. Hep aynı heyecandı onda bu hevesi yaratan. Yeni kelimeler bulmalıydı, yeni söylemler, okuyacak olan her kim ise ona ulaşabilmeliydi. Ulaşabilirse... Bir şüphe uyandırmayı, bir acaba dedirtmeyi başarabilirse... Bir nebze olsun, uyku ile kapanmış o bilinçte bir sarsıntı yaratabilirse... “Ne diyor bu kadın yahu?” dedirtebilirse... Gerisinin geleceğini, gerisi için bir yolun bulunabileceğini biliyordu.

Yazdığı birkaç dergiden en çok okuyucuya sahip olanı, yine bir yazı istemişti kendisinden. Bu da bir fırsattı yeniden işte... Her kime ulaşması gerekiyorsa ulaşmalıydı, nasıl ulaşacaksa zaten ulaştırılacaktı. Yeter ki o kendi payına düşeni yapabilsin. Bu sorumluluk hissiyle ellerini koydu klavyeye. Ellerinin giderek artan kırıksıklığını fark etmek gülümsetti onu. Bedeni buradaki her şey gibi her an değişiyordu. Her an farklı bir deneyimi yaşatmak isteyen bir sistemin parçası değil miydi beden de? Değişecekti tabii. Yaşlanmayı kabul etmemek de neyin neydi? Ama işte insan değil miydi unutan? Ve sürekli farklı görüntüler göstermekle yükümlü bu kaleydoskopun bazı görüntülerini inadına sabitlemeye çalışsan... Oysa mühim olan değişmeyi bulabilmektir. O tek değişmeyen, bu görüntülerde bulunabilir miydi? Bu düşünce ile iç geçirdi. Gözleri bir noktaya daldı, o noktaya odaklı olarak bir süre kalakaldıktan sonra derin bir nefes alıp yazmaya başladı:

“Düşünmüyorsun, düşüyorsun. Düşündüğünü zannediyorsun, ama sadece yoklukta biraz daha irtifa kaybediyorsun. Çıkabilmek için sözüm ona düşündükçe, her gün biraz daha nefessiz, boğuluyorsun. Sen düşünmüyorsun. Düşünmek, var olabilmek ile olur ancak. Sen var mısın?”

Biraz geçmiş bir zamandan...

Onunla göz göze geldiğim ilk an, bir tokat patlamıştı sanki yüzümde ve kıpkırmızı olmuştu yüzüm. Bu etkiden şaşkın, olduğum yer-